Tiirkiye Gazetesi
ÇOCUK Dergisi
çizgi roman ilavesi

DELİ BALTA

GÖKBÜZ AZAK

AYRICA PARA İLE SATILMAZ • SAYI 33 • 1 HAZİRAN 1984

üç öğüt 3

Yazan Çizen: GÜRBÜZ AZAK

Deli Balta'nın peşindeki üç Slav'dan biri olan Nikita yalnız kalınca kaçmaya başlamıştı. Zor anlar geçirdi. Bir kulübeye girmişti ki, Deli Balta ile burun buruna geliverdi.

DÜNYA KÜÇÜK, KALLEŞ SOYU!.. ISIN BAKALIM... ISIN DA KENDİNE GEL! SEN BANA LÂ-ZIMSIN...

ATEŞ... ISINMALIYIM... NEREDEYSE DONACAKTIM... ÜMİDİMİ IYİCE KESMİŞTİM...

Nikita yavaş yavaş kendine geliyordu. karşısındakine boş boş ve uzunca baktı.

BENİ NE ZAMAN ÖLDÜRECEKSİN? SÖYLE NE ZAMAN, BİLEYİM!

DEDİM YA, SEN BANA LÂZIMSIN... BİRLİKTE KISA BİR YOLCULUK YAPACAĞIZ!

BEN BİR YERE GİTMEM! DIŞARIDA SOĞUK VAR. BURADA KALACAĞIM!..

Nikita'nın dediği doğruydu... Dışarıda tipi git gide artmaktaydı. Kar, ordan oraya savrulup duruyor, sonsuz uğultu sürüp gidiyordu.

Hışırdayan kar yüklü dallar, zaman zaman silkinip karlarını atıyor, az sonra yeniden kar ile doluyordu. Ortalıkta tek bir canlı yoktu.

Tipi ortaya çıkarda her şey bir kuytuya sinmişti.

Deli Balta, kendine gelen Nikita'ya seslendi:

HAZIRLAN BAKALIM NİKİTA, YOLCU YOLUNDA GEREK. ÇABUK OL!

Nikita mudul yemiş gibi oldu..

NEREYE? ADIM ATACAK HALDE DEĞİLİM, BİLİYORSUN!

KALK DEDİM. BİR AN ÖNCE YOLA DÜZÜLMELİYİZ!

Ve beş dakika sonra tabiatla baş başa idiler.

NİÇİN BAĞLADIN BENİ? YOKSA KORKUYOR MUSUN?

SENDEN Mİ? BUNU DA NERDEN ÇIKARDIN? TÜRK'ÜN KORKTUĞU GÖRÜLMÜŞ MÜ?

BÖYLE, AYI BAĞLAR GİBİ OLDU... SANA HİÇ YAKIŞMADI... BEN İNSANIM. HAYVAN DEĞİLİM. FARKINDA MISIN?

KILIÇIMI DA ALDIN. YAZIK!

SİZ İNSAN FİLAN DEĞİLSİNİZ! ÖYLE OLSAYDI, AÇ KÖPEKLERİ PEŞİME SALMAZDINIZ...

Ağır-aksak yürümeğe devam ettiler. Nikita Deli Balta'nın adımlarını ve aradaki mesafeyi hep göz altında tutuyordu.

Böylece bir saat daha geçti... Tipi devam ediyordu. Bir ara durdular.

NEREYE GİDİYORUZ? DAHA BİR ŞEY SÖYLEMEDİN. MERAKETTİM!

BURALARDA İLYAS BEY TEPESİ OLACAK... ORAYA GİDİYORUZ. BENİ O TEPEYE SEN GÖTÜRECEKSİN. OYUN OYNARSAN İŞİN BİTİKTİR...

Kâh yamaçlara vurdular, kâh düzlüğe... yol bitecege benzemiyordu. Durup biraz dinlendiler.

AKLINI BAŞINA DEVŞİRSLAV EŞKİYASI... DEDİKLERİMİ DE UNUTMA! O TEPE SENİN KURTULUŞUN OLACAK!

BELKİ ORAYA KADAR GİDEMEM AMA, YOLUNU GÖSTERECEĞİM... SONRA DA BENİ BIRAKIRSIN!

SANA HİÇ GÜVENİM YOK. ŞİMDİ SÖYLE BAKALIM, DOĞRU YOLDA MIYIZ ?

ELBETTE! EN KESTİRME YOLDAYIZ... AZ SONRA GÖRECEKSİN!

EĞER BU AYAZA DAYANABİLİRSEK HAVA KARARMADAN VARIRIZ. AMA BENİ ÇÖZMEN LAZIM...

Fakat, az sonra vara vara bir uçurumun kıyısına ulaştılar. Deli Balta öfkelenmişti.

NE DEMEK İSTİYORSUN, BİR ŞEY Mİ OLDU YOKSA? DÜM DÜZ GİDİYORUZ İŞTE!

YANLIŞ YOL SEÇTİN HAYDUT EFENDİ! ARTIK GÜNAH BENDEN GİTTİ! BUNU YAPMIYACAKTIN!

Deli Balta, ağır ağır Nikitaya yaklaştı. Ona acıdığı için kendine kızıyordu...

Kaşlarını eğdi ve hiddetle bağırdı:

KAL OLDUĞUN YERDE! BANA OYUN OYNAMAK NEYMİŞ GÖR!

SANA TA BAŞTAN SÖYLEMİŞTİM. AMA İNANMADIN

YO! YOOO! BENİ ÖLDÜRME!.. NE İSTERSEN YAPARIM. DOĞRU SÖYLÜYORUM!

İLYAS BEY TEPESİ'NE GÖTÜRECEĞİM SENİ! YEMİN EDERİM GÖTÜRECEĞİM! KALLEŞLİK YAPMIYACAĞIM! SÖZ VERİYORUM İNAN BANA!

Deli Balta kılıcı Nikita'nın ensesine sımsıkı bağladı.

EN UFAK BİR HAREKETTE KENDİ KELLENİ UÇURACAKSIN!

OLAMAZ! KILIÇ ENSEME DEYİYOR! KESECEK, KESECEK BOYNUMU... BUNU BANA YAPMA NE OLUR!

Yeniden düze mdiler.

DÜŞERSEN ÖLÜRSÜN. SENDELERSEN YİNE ÖLÜRSÜN!

ELLERİM UYUŞTU... ENSEM DE UYUŞUYOR! YA TÖKEZLERSEM NE OLACAK?

Vahşi görüntü biraz daha acımasızlaştı... Yavaş yavaş yürüyorlardı. Nikita, müthiş soğukta korkudan tir tir titremekteydi.

ÖLÜYORUM OSMANOĞLU! SENDE HİÇ MERHAMET YOK MU? AZICIK İNSAF YOK MU? SANA SÖYLÜYORUM, DİNLE BENİ!

SENDE NE KADAR İNSAF VARSA, BENDE DE O KADAR VAR! HAYDİ ACELE ET BİRAZ!

Ortalık yeniden karıştı. Rüzgâr fırtınayı fısıldıyordu...

ULAŞMAM LÂZIM... KUŞAĞIMDAKİ HABERİ TESLİM ETMELİYİM...

Artık, zamanın ucunu kaçırmışlardı. Hangi vakitte olduklarını kestiremiyorlardı.

YAKLAŞIYORUZ... FAZLA YOLUMUZ KALMADI... YAKLAŞTIK!

TEPEYİ GÖRMEDEN İNANMAM! BAYRAĞIMI GÖRMEDEN İNANMAM SANA!

Dosdoğru gidiyorlardı. Fakat Deli Balta pek emin değildi. Nikita ise ağlamaya başlamıştı.

KILIÇ KESMEĞE BAŞLADI... ÖLÜYORUM!

HAYDİ YÜRÜ! BIRAK ZIRLAMAYI ŞİMDİ. HAYDİ!

...Derken Nikita yalvarmayı denedi... iki gözü iki çeşme, hıçkırıyordu.

Deli Balta olduğu yerde durup onu dinledi...

ELİNİ, AYAĞINI ÖPEYİM! KÖPEĞİN OLAYIM ÇÖZ BENİ! DAHA FAZLA DAYANACAK GÜCÜM YOK ARTIK...

Sonunda Deli Baltanın yüreği sızladı... Düşman da olsa, merhamete gelip, Nikita'yı çözdü...

SAĞOL... SEN İYİ İNSANSIN BİLİYORDUM.. TEŞEKKÜR EDERİM!

BU DEFA ARDINDAYIM! VE GÖZÜM HEP SENDE!

Üç-beş adım atmışlardı ki, Deli Balta korkunç bir feryatla sarsıldı.

YANDIM DELİ BALTAAAA!... ÇUKURA DÜŞTÜM KURTAR BENİ!

KOLLARINI YANA AÇ! YETİŞTİM NİKİTA!

Gerçekten, beklenmedik bir anda, Nikita derin bir çukura gömülüvermişti...

Deli Balta, adamın bir kolunu yakalayıp, olanca gücüyle çekmeğe başladı.

DAYAN! KIMILDA BİRAZ! BU YANA EĞİL KUVVETİNİ BANA VER!

HAYDİ ÇALIŞ! KURTULACAKSIN. HAYDİ!

Deli Balta dişlerini sıkıp bir daha asıldı...

OLUYOR! AYAKLARINLA SAĞLAM BİR YER ARA! BASACAK YER ARA!

Az sonra derin bir nefes aldılar. Nikita kurtulmuştu.

NE OLUR KURTAR BENİ! ÖLMEK İSTEMİYORUM! İSTEMİYORUM!

BU KAR BOĞACAK BENİ! DAHA HIZLI ÇEK, GİDİYORUM!

GEÇMİŞ OLSUN! BAYA KORKUTTUN BENİ! NASILSIN ŞİMDİ?

BU BORCUMU EN KISA ZAMANDA ÖDEYECEĞİM. MERAK ETME DELİ BALTA!

Yeniden yola koyuldular. Üstlerinde yine açlıktan kudurmuş kuzgunlar dolanır oldu.

BU KUŞLAR DA NEREDEN ÇIKTI BÖYLE? BİR DÜŞERSEK SALDIRIRLAR.

BİLİYORUM! YIKILDIĞIMIZ AN HÜCUM EDİP PARÇALARLAR BİZİ! ÇOK VAHŞİDİRLER. DİKKATLİ OLALIM!

Kuzgunlar iyice yere yaklaştı. Çığlık sığlığa bağrıştılar.

BU CANAVARLAR SABAHLEYİN DE SALDIRMIŞLARDI. ÖDÜM KOPTU!

Aç kuzgunlar defalarca dolandıktan sonra yükselip alçalmaya koyuldular. Korkuları biraz hafifledi.

TAM BAŞIMIZIN ÜZERİNDELER! HIZLAN BAKALIM NİKİTA!

Rüzgâr yumuşamış ve tipi dinmişti. Önce bir yarın tepesinde durup etrafı dinlediler...

BUNDAN SONRA RAHAT. DEVAM EDELİM!

VAHŞİ KUŞLARDAN KURTULDUK. KAR DA ARTIK SAVRULMUYOR

Devam ettiler. Bir yamaçta düşe kalka ilerlediler.

AZ KALDI. HER ŞEYE AZ KALDI! İSTEDİĞİN YERE GELMEK ÜZEREYİZ. VARINCA BENİ BIRAKACAKSIN AMA!

DOĞRU SÖYLE NİKİTA! İLYAS BEY TEPESİNE DAHA VAR MI? CEVAP VERSENE, NERDESİN?

Nikita'nın bu tuhaf cümlesi Deli Balta'nın keyfini kaçırmıştı. Kılıcını çekip tedbirini aldı...

Gözü dönmüş kuzgunlar hâlâ peşlerini bırakmıyordu. Tekrar alçalıp yükseldiler.

YORGUNUM BİLİYORSUN. BİTKİNİM GÖRÜYORSUN! ACELE ETMEGE DE SEBEP YOK!

YAVAŞLAMA NİKİTA! ÖNE GEÇEN İYİ OLACAK. YÜRÜ BİRAZ. OYALANACAK ZAMAN DEĞİL

Deli Balta, bu gidişte bir terslik olduğunu sezip durdu.

YOLDAN ÇIKMIŞIZ. KÖTÜ BİR YERE GELMİŞİZ. HİÇ BEĞENMEDİM BURAYI!

Deli Balta iki yanına, uzaklara bakıyor ufacık bir ümit izi arıyordu.

GALİBA İŞLER SARPA SARDI DOSTUM. YOLU YİNE KAYBETTİK. SONUMUZ İYİ DEĞİL...

TAM ZAMANI... HAYDİ NİKİTA... BUNDAN İYİ FIRSAT OLMAZ... YÜZÜNÜ DÖNMEDEN İŞİNİ BİTİRMELİYİM...

Deli Balta'nın gözleri uzaklardaydı...

Haydut Nikita, yeri göğü inleten bir haykırışla ileri atıldı.

HEY GİDİNİN REZİL OSMANLISI!

Ve Deli Balta'yı itmek için koştu.

SANA BİR BORCUM VARDI. AL BAKALIM! BİRAZ GECİKTİM!

ÖNCE SEN AL SERSERİ DÜZENBAZ. AL!

Nikita, beklemediği anda kılıcı karnına yemişti...

Ama, öylesine hızlı saldırmıştı ki, ikisi birden boşluğa uçtular... Parça parça karlar da peşlerinden geldi.

Nikita, ölürken bile diyeceğini dedi...

HEPİNİZ ÖLMELİSİNİZ! BÜTÜN MÜSLÜMANLAR!

MERHAMET BİZDE, KALLEŞLİK HEP SİZDE... ADALET BU DEĞİL... BU... İNSANLIK DEĞİL... DEĞİL!

Aç kuzgunlar gürültüden ürküp kaçtılar. Ortalık birden sessizleşiverdi...

Deli Balta sırtüstü ve kötü düşmüştü. Uzun zaman yerinden kalkamadı. Her yanını dayanılmaz acılar sarmıştı....

Kar soğuğu iliklerine kadar işledi. Bir türlü doğrulamıyordu... Allah'a dua edecek vakti vardı. Dudaklarını araladı.

Bir ara, hiç bırakmadığı kılıcını doğrulttu ve yumruklarını sıktı.

BABAAA! ÖĞÜDÜNÜ YERİNE GETİREMEDİM... "HAZIR OL" DEMİŞTİN, KALLESLİGE KARŞI HAZIR OLAMADIM!

Nihayet, iki dizi üstüne kalkabildi. Her yer kapkara görünüyordu. Halbuki tertemiz beyazlık onu sarıp sarmalıyordu.

EMANETİ YERİNE TESLİM ETMELİYİM... HABERİ BEKLİYORLAR... ULAŞTIRMALIYIM

Sonra bulanıklık ağır ağır kayboldu.

BİR DÜŞMEYLE NE OLUR? KALK DELİ BALTA... DELİLİĞİN İŞE YARASIN!..

Ama kalkamadı. Ayakları onu dinlemiyordu. Dizleriyle ilerlemeğe çalıştı. Her yanı zangır zangır titriyordu...

DAYAN DELİ BALTA... BEŞ ADIM DAHA... GÖREYİM SENİ...

saniyeler geçiyor, titremeler büyüyordu...

Yüzükoyun düştü... don tutmuş kar, yüzünün alafını hafifletti...

...ÜÇ ADIM... DAHA...

ÜÇ... ADIM... DAHA...

ALLAHIM... ÜÇ ADIM DAHA...

Emekliye emekliye, bazan da sürüklenerek küçük bir yamaca yaklaştı. Sonra da, dişini tırnağına takıp uzandı...

HİSSEDİYORUM.. DUYUYORUM... KOKUSUNU ALIYORUM.. YAKLAŞTIM...

Yamacın arkasında damla kar yoktu. Bahar, bu vâdi-de az önce başlamış gi-biydi. Uzaktan kekik kokuları geliyordu. Deli Balta'dan bir fer-yat koptu...

İNANIYORUUM! HEP HAZIRIIIM! VE KORKMU-YORUM!

TAMAM! BU GELEN DELİ BALTA! İNİP GETİRİN ONU!

HOŞ GELDİN YİĞİT OĞLU YİĞİİİT!

Sonra, alabildiğine bağırdılar:

BİZ DE! BİZ DE İNANI-YORUZ! HA-ZIRIZ VE KORK-MUYORUZ!

İNANDIK-ÇA, DAİM HAZIR DUR-DUKÇA VE KORKMADIK-ÇA VARIZ !!

İşte bu söz Deli Balta'yı ayağa kaldır-maya yet-ti de artti bile...

HEP ÖYLE OLALIM! HEP BÖYLE KA-LALIM! HEP BÖYLEE... HEP BÖYLE!

Son cümleler dört bir yana, tırısa kalkmış akın-cılar gibi koşuştu. Gü-ler yüzlü güneş, bulut-lardan sıyrılıp aşağılara baktı. Bütün tomurcuklar bir anda çiçeğe dönüştü. Rüzgâr esmeğe kıyamadı.

SON

Deli Balta, 15 Haziran'dan
itibaren müstakil dergi
fiyatı 20 TL. BÜTÜN BAYİLERDE